

text
Víctor Raga

dibuixos
Montse Español

Un veí ple de sorpreses

Explora l'Univers amb el senyor Cantalombardi

1

Estàs desintegrat, Martí

Helena va a la meua classe i, damunt, viu a la mateixa finca que jo. Això vol dir que cada dia anem junts a escola o en tornem junts a casa. Tot el dia amunt i avall amb la meua veïna. En la classe ja pregunten que si som nòvios. Ella fa una rialleta, perquè li encanta fer-me enrabiatar, i a mi em vénen ganes de vomitar.

I per si això fóra poc, Helena puja cada dia a fer els deures a ma casa. A mi no m'agra-

da perquè em desordena totes les coses. Però els seus pares treballen fins tard i ma mare està encantada perquè diu que així m'ajuda i pot jugar amb mi.

A vegades pense que Helena només vol que fer-me la punyeta. Un dia, fins i tot, va dir a ma mare:

—No es preocupe, senyora Manzaneque, jo m'ocuparé de Martí, és una gràcia de xiquet.

Com si jo fóra un cagó de dos anys. Però qui s'ha pensat que és, la meua cangur? Digueu-me si això no és per a vomitar!

A més li hem de donar berenar. I menja com una revolta de riu. Ella sola es pot menjar una rajola sencera de xocolata i una ensaïmada farcida de xoriço, tot alhora, i després beure un got de gasosa i tirar-se un rot. Sí, sí, un rot com el d'una elefanta. A ma mare li fa molta gràcia, això. «Ho, ho, Heleneta,

quin rot que t'has tirat, bonica», diu. Però si ho faig jo aleshores sóc un bèstia i m'eixiran cucs al cul. Sí, dona, cucs... I una vaca, ara sí que m'ha tocat el nas.

Helena sempre m'està ficant en embolics, i per culpa d'això vam conèixer el senyor Cantalombardi.

Era divendres, i ma mare va dir que ens deixaria sols perquè havia d'anar a fer uns encàrrecs, que no vérem massa la tele i que aprofitàrem per a fer els deures. Helena va posar cara de no haver trencat mai un plat:

–Sí, senyora Manzaneque.

Aleshores, la mare li va acariciar les galtes.

–Ets una xiqueta molt bonica –li va dir.

–Sí, senyora Manzaneque.

–I molt responsable.

–Sí, senyora Manzaneque.

En acabat, la mare em va mirar i va sospirar.

—A veure si n'aprens una miqueta, Martí, que sempre he d'estar damunt de tu perquè faces els deures.

Què és el que havia d'aprendre? Encara no feia ni mig minut que se n'havia anat i Helena ja havia connectat la tele.

—Què fas? Hem de fer una pila de multiplicacions —li vaig dir.

Però ella em va dir que m'ofegava en un got d'aigua i que les multiplicacions no se n'anirien corrents, que ja les faríem en acabant.

—A més —va afegir—, demà és dissabte, tenim molt de temps fins dilluns.

Ben mirat tenia raó, així és que vam començar a veure un programa de dibuixos. Però al cap de cinc minuts Helena va dir que s'avorria i se'n va anar a la meua habitació.

Un minut més tard la vaig trobar regirant-me els joguets. Totes les caixes cap per avall.

–Vols no desordenar l’habitació? Tindrè problemes amb la mare per culpa teua –li vaig dir.

Però Helena va agafar un fusell de rajos ultrasònics i em va apuntar al cap.

–Les mans enlaire, estàs detingut.

Me la vaig mirar de fit a fit. Feia ganes de riure.

–Vés amb compte, que es pot trencar, el fusell desintegrador no és un joc per a xiquetes –li vaig dir.

–Pam, pam, pam –va fer ella amb la boca–. Estàs desintegrat, Martí.

–No es fa així, llesta, has de polsar els botons.

Aleshores, Helena es va enfadar i va llançar el fusell a terra.

—És igual, a mi no m'agrada jugar amb escopetes.

—Primer, no és una escopeta —li vaig dir—, i segon, si la trenques me la pagues.

Però no es va molestar ni a respondre, sinó que es va llançar damunt del llit i va començar a botar.

Ho veieu? Veieu com sempre ha de fer la cabra boja?

Els coixins i el cobrellit van caure a terra i el pobre Peret va quedar al descobert. Aleshores, Helena el va agafar i va començar a gronxar-lo com a un bebé.

—Oi, quin peluix més graciós —va dir—, quina cara més dolça que té, és una bonicària!

—És un ós i li diuen Peret. Així que no li parles com si fóra una nina teua, per favor, que em fa ganes de vomitar.

–No sabia que t’agradava jugar amb peluixos.

–No és que m’agrade jugar amb peluixos. Peret està amb mi des que vaig nàixer. És com un amic, i per sort a ell no li has d’aguantar que et regire tots els joguets.

Aleshores, Helena va menejar la mà de l’osset, com si saludara.

–T’agradaria que jugàrem a pares i a mares i que ell fóra el nostre fillet, Martí? Què dius tu, Peret, preciositat meua?

L’ós va fer que sí amb el cap i li’l vaig llevar d’una revolada.

–Et penses que sóc idiota? No li faces dir això.

Estava que bufava i em vaig posar a arreglar l’habitació. Mentrestant Helena continuava amb la cantarella de l’avorriment.

–Ei, tinc una idea –va dir de sobte–, podríem pujar al terrat.

–La mare no vol que pugem sols al terrat.
És perillós.

Però ella no em va fer cas.

–Podríem espigar el vell que viu a l'àtic.
Has vist la quantitat de trastos que té a la
terrassa? Sembla una fira. Vinga, anem a fer-
li una visita.

–Ni pensar-ho. Diuen que està com una
cabra. No parla mai amb ningú i sempre està
com enfadat.

–D'on has tret això? El senyor Cantalom-
bardi és una bona persona. Una volta em va
donar un caramel.

–Sí, com l'home del sac. La meua iaia diu
que l'home del sac també es fa el simpàtic, però
que s'endú els xiquets que no mengem verdura.

–Les iaies no diuen més que barbaritats
perquè t'empasses la fruita i la verdura, no ho
sabies? L'home del sac no existeix, Martí.

–Sí, ja ho sé, però això no vol dir que et refies del vell de l'àtic. Té una ullera de llarga vista i es comporta d'una manera estranya. A vegades encén l'estufa, encara que siga estiu, i la casa fa una pudor insuportable.

–Sí, pudor de bullit i carn torrada, ja veus tu que estrany, com ma mare quan prepara l'olla. Sempre se li enganxen els cigrons i fa una pudor que tomba de tos.

–Saps què pense? –vaig dir abaixant la veu—. Crec que el senyor Cantalombardi és un vampir i que s'alimenta de criatures.

Helena es va posar a riure.

–Ja tornes a dir barbaritats. Per què ha de ser un vampir? El senyor Cantalombardi està jubilat. Crec que era mestre o científic, no ho sé molt bé. Potser té una ullera de llarga vista perquè li agrada veure la Lluna.

Als homes llop també els agrada veure la Lluna, vaig pensar. Potser el senyor Cantalombardi era un adorador de la Lluna, o vés a saber què. Però llavors la meua veïna va agafar Peret, se'n va anar corrents i em va deixar amb un pam de nas.

Quan vaig reaccionar vaig eixir disparat darrere d'ella i la vaig seguir escales amunt.